

A legalfább

Lovasi András már az oviban is vezéregyéniség volt, de élete egyik nagy konfliktusát SMS-ben intézte le. Sokak mestere lett, de nincs elfoglalva önmagával. Jó, hogy vége a 80-as éveknek, de újra eljöttek. Ahogy a buta zenék is.

ÍRTA: ÁCS GÁBOR // FOTÓK: ORBITAL STRANGERS

„MOSTANI LÉTÁLLAPOTOMBAN a következő van: nagyon jó lehetne minden, szerintem jó dolgokat is csinállok, persze tudomásul veszem, hogy 51 vagyok, nem fogok már annyira fontos dolgokat csinálni, mint a húszas éveimben. Az a kis mikrovilág, amit kiépítettünk magunk körül, abban minden kurva jó. A magánéletem is. De most azt látom, hogy épp egy olyan valami felé megyünk szélsőben, aminek a végén a mostani vezető politikusok nagy része is azt fogja mondani, hogy nem ezt akartuk, bocsi, csak akkor már késő lesz. Ha nem a bőrünkre menne, mondhatnám, hogy milyen érdekes, mi mindenre képes az ember, a kollektív hülyeség milyen stációt járja be újra és újra. Ami tanulság maradt a XX. századból, azt egy-két generáció alatt elfelejtjük és újra jöhetnek a pszihopata-technokratá hatalommániás hülyék. A politika elhagyta azt a játszóteret, amit a demokrácia elvileg kijelölt neki, és olyan dolgokat próbál leuralni, amihez elvileg semmi köze: magánélet, kulturális élet, civilszféra.”

Több mint két órája beszélgetünk séta közben, parkban ücsörögve Szentendrén, amikor ezek az összegzésnek ható mondatok előtörnek

Lovasi Andrásból. De az idősíkok végig úgy keveredtek közben, mint egy jóféle Tarantino-filmben. Karrierje bármelyik részéről szívesen és lebilincselően beszél, de a komoly és kacagtató zenekaros sztorikból többször is visszaugrunk a mába, hogy értetlenséggel és tehetetlenséggel vegyes csalódottsággal a szemében véleményezze az irányt, amerre az ország halad.

Lovasi úgy lett ikon, hogy sosem akart úgynevezett mainstream művész lenni. Csak azt csinálta, ami benne megszületik, ami neki tetszik, igaz, nem hajolt el a könnyebben népszerűséget hozó zenei kirándulások elől se. Abszolút rétegzeneből jött, évekig lesajnált alternatív zenekarból, maga által is borzasztónak nevezett hanggal, és – bár ő jelzi, hogy voltak, vannak előképei – sokkalóan eredeti szövegvilággal. Több mint harminc év alatt aztán az derült ki, hogy kreatív energiái nem apadnak, mára azt is bebizonyította, hogy csak a megfelelő közeget kell megtalálnia ahhoz, hogy az eredmény a legütősebb formában törhessen elő.

Kedvére válogathat tehát életművéből zenésztársaival hosszabb turné keretében is (Lovasi '18 néven fut és összesen két nagy budapesti bulival végződik), de közben pattan-

nak ki fejéből az új szövegek, új dallamok, a hobbizenekarnak induló Kiscsillag népszerűsége töretlen. És közben egy pillanatra sem mond le arról, hogy az erősödő ellenszéllel se törődve elhivatottan támogassa a minőségi zenét, akár fesztiválszervezőként, akár kiadótulajdonosként. Egy ponton vigyorogva jegyzi meg, hogy Kispált meglepte, újabban egyre többen veregetik vállon a kocsmában azzal, hogy mekkora ikonjuk lett ő. Annál szerényebb, hogy önmagáról ilyen meséljen, de tény, hogy nem sok olyan gitárt használó népszerű magyar zenekart találni, aki a fő inspirációi között ne említené Lovasit, valamint a Kispál és a Borzst.

„Ózdi ismerte a Kispált, én meg a Brautigamot” – Lovasi szavaival röviden így indul a banda karrierje. A nem túl tág pécsi underground szcénában a nyolcvanas évek közepén a négy későbbi tag jól ismerte egymást, a legkorábban Kispál András gitáros és Ózdi Rezső basszusgitáros játszottak együtt. Egy másik pincében tinizenekar próbált, Lovasival az élen. „Ózdi egyszer lehozta a Kispált ebbe a pincébe, és énekest kerestek, de ők ilyen blues-rock arcok voltak, megsemmisülten távoztak, mert mi meg a Kaláka és a Simon & Garfunkel között voltunk félúton, folkos virágénekeket nyomtunk.”

Bandi érettségi után elment hálózatvizsgálónak a gázműbe, nem meglepő, hogy erre a rövid időszakra ma is jó hangulatban emlékszik vissza. „Kifejezetten hülyegyerekek gyűjtőhelye volt, a posztkádári érában méltán megbecsült hely. Az utcán kellett mászkálni, a szívtárgó gázhalozatot felderíteni. Reggel hatra bementünk, 9–10-kor végeztünk. Jó

Addigra túltették magukat azon, hogy vércse hangon énekelek, valamint a személyiségem egyéb irritáló vonásain is.

lógós meló volt. Ózdi is ide járt, és amikor engem elvittek katonának, az én helyemre került be a Kispál.”

Az Ózdi-Kispál-párosnál már kezdett kialakulni a későbbi zenei vonal, a Szabó Család

nevű zenekarban tölték siklósi sráccokkal. Néhány későbbi klasszikus Kispál-dal, az Órjárat vagy a 60-as évek vége, náluk már ekkor megvolt, igaz, a Szabó Családnál még más szöveggel, más dallammal. „Amikor Ózdi újraalakította

a zenekart, azért gondolt rám, mert látta, hogy improvizációban, vázlatok összerakásában ügyes vagyok. És addigra túltették magukat azon, hogy vércse hangon énekelek, valamint a személyiségem egyéb irritáló vonásain is” – mondja a megszokott öniróniával. Pécsen nem volt túl sok harcba

A feleségem szerint hajlamos vagyok inkább elkenni a dolgokat, nem mondom meg egyenesen szembe. Szerintem meg nem, csak eltolom időben, először finoman, intelligensem jelzem, hátha ért a szóból.

fogható dobos, Brautigam Gábor helye a zenekarban nem volt kérdéses.

A névadás-sztorit minden Kispál-rajongó vágja: a Borz Ózdi ötlelete volt, azt, hogy Kispál és a Borz legyen, Lovasi javasolta. „Kispál emiatt nagyon boldog volt, apja büszke lehetett rá. Öreg volt, 23 éves, túl mindenen, a családjára csesztette, hogy éljen már normális életet, menjen dolgozni, azt mondta, neki a zenében ez az utolsó próbálkozása.” Szerencsére jó hosszúra nyúlt.

Az első kilenc szám gyorsan megvolt, de a többi nehezen jött.

Ózdi hol kiszállt, hol vissza, volt, hogy egy szegedi koncertre indulva ugrott ki a kocsiból, mondván, ő most kilépett. Lovasinak ez elég kellemetlen volt. „Ha kiszállt, akkor basszusgitáros lettem, amikor visszajött, újra gitáros voltam.

De annyi pénzem nem volt, hogy két gitárom legyen. Volt egy, aminek még akkor is fizettem a részleteit, amikor már rég nem gitároztam.” A zenekar ott próbált, ahol épp tudott, volt vagy harminc hely Pécsen, ahol megfordultak. „Brautigam néha el tudta lopni a céges Zsukot, de ha nem, busszal vonszoltuk a teljes felszerelést. Volt, hogy megbüntettek, mert a hangfalaknak nem volt jegyük”

A kreatív krízisen végső soron az lendítette át a zenekart, hogy Ózdi végleg távozott. Próbáltak basszusgitárost keresni a helyére, de aztán inkább maradtak a trió felállásnál.

1989-et írtunk ekkor, Lovasi így vált végleg basszusgitárosá, majd hamar vezéregyéniséggé.

A következő években, a rendszerváltás tájékán születtek meg azok a klasszikus Kispál-dalok, amelyek a zenekar első három lemezére kerültek fel. A lemezt végül Nagy Feró adta ki, figyelemre méltó üzletemberi előrelátással: előbb fél évig tolt a rádióban az akkoriban igen menő Garázs című műsorában a Kispál-dalokat, és csak ezután dobta piacra a korongot.

Noha rajongók tízezrei vallják a mai napig, hogy döbbenetes erővel hatott rájuk a Kispál-dalok teljesen újszerű és semmihez sem hasonlítható hangzás- és szövegvilága, Lovasi elképesztő tárgyilagossággal és higgadtan értékeli a zenekar kezdeti időszakát, illetve sikerét. „A mi mákunk az volt, hogy amikor bejött a rendszerváltás, egy rövid kegyelmi időszakban volt igény az újra, még nem bitítottak a kereskedelmi rádiók. Mi sok év zenélés után készek voltunk. És olcsón működtünk, befértünk egy Wartburgba.”

A másik fontos tényező: „Mi nem úgy tanultunk meg zenélni, hogy választunk egy stílust, aztán megtanuljuk belőle a legnagyobb dalokat, aztán elkezdünk írni sajátokat. Ettől még nem lesz saját hangod. Mi az első pillanattól saját számokat akartunk csinálni, mindenki hozta hozzá a sajátját.”

És ott van Kispál. Lovasi szerint a 90-es évek elején karakteres szerzőből nem volt hiány, de karakteres gitáros kevés akadt. Korábról Döncit említi, illetve Gasner Jánost és Farkas Zolit. „Nálunk valamiért az számít menő zenésznek, aki tud sokféle stílusban játszani. Szerintem meg, aki nagyot alakít, az egy műfajban mélyül el, és abban találja meg a hangzást. És az a jó gitáros, akinek a szólóját el lehet fűtyülni, akinek jellegzetes soundja van. Amatőr világ volt, és ebből a Kispál kiemelkedett. Ő, amikor indultunk, már kész volt, lemezminőségben gitározott. És nem játszta ugyanazt, csak nagy vonalakban. Én pedig ugyan irritálóan énekeltem, de legalább nem voltam hamis.”

Ami pedig a zenekar munkamódszerét illeti, úgy csiszolódtak, abból jött ki a legjobb eredmény, hogy Lovasi visszafogta magát, megvárta, míg Kispál hozott egy-két témát és azokhoz jött az énekdallam, alap, meg dalszerkezet. Ez főleg azért eredmény, mert saját maga és mások elmondása szerint is igazi vezéregyéniség, irányító típus. „Már az ovisban is vezető alkat voltam, alsóban aztán a fiúk között is a legalfább, ha valakit meg kellett verni az osztályban, akkor megvertem. Aztán később ez már nem volt menő, jött a gitározás. A zenekarban nem volt ez így kimondva, aztán azt vettük észre, hogy ez van. 97-ben mondták a srácok, hogy addig minden pénzt egyenlően osztottunk, de nekem kéne kapnom valami pluszt, mert csomó mindent én intéztem. Nekem addig ez eszembe se jutott. Onnantól kaptam két százalékkal többet, volt a gázsimban egy ilyen rész. És nekem volt először mobilom, azt a zenekari pénzből fizettük, de persze mindenki beszélt is róla.”

Lovasi végül is egyetért azokkal, akik a banda első korszakának végét érzik 1993-nál. „Az első három lemez valóban önmagából következik – mondja –, utána elkezd ön-

JELENTŐSÉGE: ÖNMAGÁRÓL

„Az ízlés annyira szubjektív, nehéz beszélni róla. Szerintem nem olyan jó az, amiben történelmileg benne vagyunk, ez a szlávos, mulatók vonal, noha vannak benne szép dolgok is. Mi olyan időszakban kezdtünk el zenélni, amikor az akkori generációnak alapélménye volt, hogy eddig rossz volt, most jobb lesz. Olyanhoz próbáltunk csatlakozni, ami egy egészségesebb, kevésbé bizánci ízléshez vezet. A Nyersnek volt egy dala, az Elmúltak a buta zenék, és tényleg azt gondolom, a 90-es években értünk el valamiféle eredményt.

De ez külföldön is megvolt, lásd a grunge berobbanása mainstreambe, úgy tűnt, ennek az oldalvívén mi is fel tudunk kapaszkodni. De most meg olyan belterjes, csak önmagában értelmezhető dolgot látok főleg zenében, de más művészeti ágakban is, ami kódolhatatlan, vagy nevetésre kényszeríti azokat, akik nem tudják ennek a helyi gyökereit értékelni.

Fontos alapélményem, hogy 88-ban kimentem Berlinbe, és körbejártam a Falat. Azt volt ráírva, hogy keletről nem jön új. Fontos, hogy mennyire tudod megtermékenyíteni a körülötted levő világot, mennyire hagy nyomot, hogy egyáltalán voltál, hogy mennyire voltál inspiráló. Ez az érdekes. Ez a tétje az ilyen tevékenységnek. Ha arról szól, hogy érezzük jól magunkat, mindegy mi, csak valami szóljon, akkor megette a fene az egészet. Az én tevékenységem azt akarta mondani, hogy nem mindegy. És amikor azt látom, hogy mégis mindegy, és ma megint egyre inkább ezt látom, akkor az ember nagyon elkeseredik.”

magával birkózni a zenekar, önmarcangolós, visszacsatolós lesz, akkor kezdődtek a válságok.”

A kilencvenes évek második felében a Kispál már népszerű, az alternatív világban pedig egyértelmű kultzenekar volt, de rajongótáborra cserélődni kezdett. A Csinibaba című film és benne a Lovasi által énekelt megasláger nyomán a hardcore fanok egy része teljesen kibukott az énekes kommercializálódásán, mások meg ennek köszönhetően ismerték meg a zenekart. Az új dobosokkal felvett lemezek továbbra is rengeteg kiváló és emlékezetes dalt tartalmaztak, de a zenekar állandó útkeresését már sok rajongó nem követte, elkezdődött a zenekar „régén minden jobb volt” korszaka.

A feszültség 2005-ben csúcspontot ért el, ezt Lovasi a nagy kompetenciaválságnak nevezi és úgy foglalja össze, hogy ekkor fáradt bele abba, hogy hiába rakja a legtöbb lelkesedést, energiát a zenekarba, a többiek nem segítik, sőt gátolják a munkában. Főleg az akkori dobos, Mike Zwecker nem bizonyult jó választásnak. „Hülyeség volt őt bevenni, nem is csinálnám így soha többet, ehhez már öreg vagyok. Rossz volt a káderpolitikám” – mondja. Elismeri, hogy hiába vezetőegyenység, bizonyos értelemben hajlamos elhajolni a konfliktusok elől, például szívesen lemond pénzekről, hogy ne legyen feszültség. „A feleségem szerint hajlamos vagyok inkább elkenni a dolgokat, nem mondom meg egyenesen szembe. Szerintem meg nem, csak eltolom időben, először finoman, intelligensem jelzem, hátha

ért a szóból, és ha nem, akkor lépek. De tény, hogy többször is éveket csesztem el azzal, hogy nem léptem.” Végül egy Sziget-koncert utáni ordítózást követően, egy sms-ben üzent meg Mike-nak, hogy soha többé nem akar beszélni vele. Mivel így elég nehéz közös zenekarban lenni, a többiek Mike kiléptetésére szavaztak. Azóta is csak e-mailben kommunikálnak, és bár már nem haragszanak egymásra, tartja magát ahhoz, amit akkor eldöntött.

A Kiscsillag mellékprojektnek indult, egy ideig a Kispállal párhuzamosan futott, de mivel utóbbinál semmi se változott, Lovasi lezártnak nyilvánította a banda kreatív időszakát, majd a szünetelést is bejelentette, nagy sziget-nulladiknapos búcsúkoncerttel téve pontot a történet végére 2010-ben. Lovasi említett káderpolitikájára, az emberi kapcsolatok előtérbe helyezésére jellemző, hogy a Kispálban is besegítő Leskovics Gábor (Leccsó a Pál Utcai Fiúkból) mellett a Kiscsillagba az öskispálos arcokat, Ózdit és Brautigamot hívta, ő pedig átváltott a basszusról a szólógitárra. A Kiscsillag elsőre valóban vicczenekarnak tűnhetett, a full kretén Fishing on Orfű című dalon, illetve klipjében Lovasi és a kosárlabdaedző Rátgéber László közös ökörködésén a fél ország hónapokig mulatott.

Az elmúlt években azonban a bandából főprojekt lett, teljes értékű zenekar. Leccsón kívül a teljes tagság leccserélődött, bejöttek tehetséges fiatalok is. A zenekar teljes fordulatszámom üzemel, állandóan próbálnak és koncerteznek, olyan, amilyennek Lovasi mindig gondolta a közös mun-

kát. Itt is egyértelmű vezéregénység, de ki tudott alakítani partneri viszonyt az egy generációval fiatalabbakkal is. Mindenki hozza az ötleteit, a kreativitását, abból állnak össze a dalok, vannak dalok, amit nem Lovasi énekel. Van, ami nem illik a Kiscsillagba, hosszú évek óta halmozódnak személyesebb dalok, ezek hamarosan a második Lovasi-szólólemeze kerülnek fel.

Ismerői azt mondják, nagyon el tud merülni abban, amit csinál. Ha olyan kedve van, a borban is, tesz ki hozzá többet. Ő azt mondja: „Rengeteg hülyeséget hallok magamról, ami vagy nem igaz, vagy nagyon részeg voltam. De inkább nem igaz, mert részegen is elég jól emlékszem a dolgokra.” Az is általános vélemény, hogy az idejét nemigen tudja jól beosztani, állandóan túlvállalja magát, rohangál ide-oda. De a produkciókban maximalista.

Farkas Róbert, a Budapest Bár vezetője azt idézi fel, hogy a tavalyi nagy arénakoncertjére napokig éjt nappallá téve próbált. „Ő érkezett elsőnek, és ment el utolsónak, minden apróságra odafigyelt a vizuálókig bezárólag. Nagyon tehetséges pali, aki mögött rengeteg munka van, nagyon keményen megdolgozott azért, amit elért.” Többet is mondják, mennyire szeretnek vele társasági életet élni, bulizni. Farkas Róbert szerint az a csúcspont, amikor „olyan jazzes nóták vannak, ahogy azokra táncol, amikor nincs a nyakában a gitár, az a koreográfusok álma”.

Ami Lovasi András üzletembert illeti, természetesen

maradt a zenei vonalon. Kiadója, a Megadó olyan előadók lemezeit adta ki, mint a Péterfy Bori & Love Band vagy a Vad Fruttik, most viszont épp átalakítja, a zeneipar teljes átalakulásával ő sem tudott szembe menni. Lett volna vevő a kiadóra, de nem adta. Csak a saját projekteket tartja meg, a Kiscsillag és a második Lovasi-szólólemez volt biztos, hogy kijön a Megadónál, illetve megkérdezte zenésztársát, Szesztay Dávidot, hogy örülne-e, ha ő adná ki az első szólólemezét. Örült.

Látja, hogy a történelem meghaladta a korábbi kiadói működést, ő is átáll arra, hogy amit megtart, ott a teljes menedzselést viszi, a lemeztől a koncertszervezésen át a merchandise-ig. Büszkén mondja, hogy kiadóként végig becsületi alapon dolgozott a zenekarokkal, nem szerződött papíron senkivel, az írásbeliséget csak az e-mailes levelezés jelentette. Most pedig

visszaadja a kiadói jogokat a zenekaroknak.

A hamar klasszikussá váló dal címét viselő és a kezdetektől máig Lovasi szellemét magán hordozó Fishing on Orfű az egyik legnépszerűbb hazai fesztivállá nőtte ki magát. A szervező cégben hárman tulajdonosok, Kálóczi Tamás főszervezőnek 50 százaléka van, Lovasinak 40, Bokor Zoltánnak 10. Rajtuk kívül a szűk szervezői stábnak még a Rockmaratonról ismert Varga Zoltán a negyedik tagja. „Tomi és Zoli egy követ fújnak zeneileg – mondja –, van úgy, hogy én más fellépőket hoznék, de egyre kevésbé szólók bele. Én főleg a stratégiával foglalkozok, persze érő is vannak vitáink, de alapvetően egy irányba húzunk”

A Fishing stabil, de nem jelentős nyereséget termel, a fesztivál helyszínét, az orfűi kempinget már egész évre bérlik és üzemeltetik. Hiába bérelmény, beletettek 40 millió forintot, hogy rég elmaradt fejlesztéseket végezzenek el benne, kiszámolták, hogy ha megvennék, a vételáron túl 150–200 milliós fejlesztéssel lehetne hosszabb távon is nyereségesé tenni. Az mondja, lenne rá tők jó modelljük, hogyan lehetne egész évben üzemeltetni, de nem olyan a „piaci helyzet”, hogy meg mernék lépni. „Ki tudja, meddig lenne a miénk, mikor jönne egy visszautasíthatatlan ajánlat, ha érted, mire gondolok.” Értem.

Tudja, ő semmiképp sem az az ember, akivel méltányos lenne a rendszer, ha az útjába kerül, most már tehetne bármit, biztos nem kapna Kossuth-díjat. A legbiztosabb jel, hogy mondtak már le Kiscsillag-koncertet közéleti megnyilvánulása miatt.

„Személyes sértésnek vették például Pécs vezetői, hogy megemlítettem, vannak klassz dolgok, de ha nem lennének ott a külföldi egyetemisták, meg ha nem lenne még pár dolog, ami miatt jó ott lenni, azt látnád, hogy kurva nagy baj van a városban. Engem az nem érdekel, hogy most Orbán, vagy Gyurcsány, egyformán tele a tököm mind a kettővel. Szerintem egy rendes mezei embernek gyanakodva kell ezeket a csávókat néznie. Ki lett KISZ-titkár a gimnáziumban, ahová jártam? A legrosszabb arcok. Na, ez azóta is így van. Ők a szükséges rosszak, sőt talán nem is szükségesek, a képviselői demokrácia szerintem minden szempontból meghaladott társadalmi forma. Most inkább az zavar, hogy lett ez a túlbuzgó félelem, ez a megfélemlési kényszer, ahogy működik az ország. Ahogy visszaszívárog a középszer tündöklése, az a portásország-feeling, amitől már a 80-as években is herótom volt. Inkább ez zavar engem.”

Főleg, ahogy ez a zenei világra is rányomja a bélyegét. „Ma ugyanazon posztkádári elvek mentén szerkesztik a rádiót ezek a kézzivezérelt szerkesztők, mint ahogy a 60-as-70-es években tették. Kivétel volt az a pár év, amikor a Petőfi Rádió nyitott, és nem csak ezt az íztelen-színtelen-szagtalan izét sugározta, amit kereskedelmi rádiós popnak hívnak jobb híján, pedig jobbára csak újrahazsított szemét.” Előtte a klubzenekaroknak szinte csak a radiocafé adott felületet, aztán a Petőfivel ezek egyszerre robbantak be az országos médiába.

JELENTŐSÉGE: RÓLA

Dömötör Endre, zenei szakíró, a Recorder magazin és blog főszerkesztője

Lovasi úgy tudósított arról, hogy milyen Magyarországon embernek lenni a 90-es és a 2000-es években, ahogyan azt csak a Cseh Tamás-dalok tudták a 70-es és a 80-as években. Ők azok, akik a legpontosabban rajzolták ezt meg a hazai popzenében, sőt Lovasi máig folyamatában tudja ezt végigvinni. Az elmúlt években ez talán halványult nála ez a vonal, ezért is várom nagyon a szólólemezét, hogy azon ismét középpontban lesz mindéz. Lovasi azért is óriási, mert dalszerzőnek, basszusgitárosnak és hangszerelőnek is kiemelkedő, nem redukálható a teljesítménye a szövegekre. Különösen alulértékelt a basszusgitárosi tevékenysége, énekesként pedig idővel egyre jobb, egyre kifejezőbb lett. Ha a magyar popzene egészét nézzük, Presser Gábor mellett Lovasi a másik óriás, aki ráadásul több területen és rendkívül sokakra hatott, hangzása, szövegelése zenekarok tucatjainál köszön vissza ma is.

„Ez a kegyelmi időszak sokkal tovább tartott, mint amikor mi a rendszerváltáskor berobbantunk, ezért ott bejött sok nagyon jó zenekar. De azóta? Most van 30–40 zenekar, amelyik tud bárhol játszani, ennyi eredménye maradt ennek az időszaknak, egy kicsit változatosabb a piac. De mögöttük senki, aki új tehetségként van beharangozva, abban körülbelül annyi a reveláció, mint anno az Erdős Péter-féle Neotonban volt.”

Ezért is döntött úgy a Fishing idén, hogy nem kér a rádióban játszott menőkből. Még a pécsiékből se. Nem volt Punnany, nem volt Halott Pénz, de Lovasi szerint sértődés se: megértették. Lovasi azt mondja, a Fishing alterfesztnek indult, követte a tendenciákat. Aztán a Petőfi először elmosta a határokat, de most, hogy ezek újra megjelentek, csak azt csinálták, hogy visszatértek a gyökerekhez. Megtehették, a közönség díjazta – vagy legalábbis nem zavarta. Hetekre előre telt házas volt a fesztivál.

Lovasi népszerűségét anyagi biztonságra is tudta váltani, de annak nem igazán örül, hogy mások helyett is beszélnie kell. „Mindenki azzal nyúz, hogy erről meg erről beszéljek.” Másrészt viszont van, aki azt szeretné, inkább vegyen szájzárát, mondván, zenészcsaládok megélhetését veszélyezteti a felesleges rizsával, nagy szókimondásával. Persze ez nem csak neki dilemma,

egyik ismert zenésztársának volt egy emlékezetes nyilatkozata, a zenekara nekiesett, hogy fogja vissza magát.

A kérdésre, hogy a mi beszélgetésünkben visszafogta-e magát, azt mondja: „Igen, amit hallasz, az már az. Amikor

közéleti témában régen megnyilvánultam, akkor nem volt tétje, mert nem volt semmi következménye.

Most sincs sok, nem hívhatnak az MTVA-ba, pár koncert elmarad, ki lehet bírni. Szeren-

csére sose voltunk rádiófüggő zenekar, vannak sokkal médiaérzékenyebb produkciók, ők nem szólhatnak semmit, mert ha kiesnek egy évre, el is felejtik őket.

„Úgyhogy mindenki énekel a nyárról, meg hogy de jó itt minden. És tényleg, az ég kék, a fű zöld még mindig, és talán ez legalább így marad még egy ideig.” **F**

Még több Lovasiért látogass el a forbes.hu-ra.

Inkább az zavar, hogy lett ez a túlbuzgó félelem, ez a megfelelési kényszer, ahogy működik az ország. Ahogy visszaszivárog a középszer tündöklése, az a portásországfeeling, amitől már a 80-as években is herótom volt.

Forbes

2016

82% FELSŐFOKÚ

14% KÖZÉPFOKÚ

4% TUDOMÁNYOS
FOKOZAT

ISKOLAI VÉGZETTSÉG

Ilyenek
VAGY TOK TI

